

» ὑπάρχουσι, λέγει ὁ Ἀριστοτέλης (ῥητορ. κατ. β.) οὐ κατα-
 » λύειν ἐστιν, ἀλλ' αὖξιν τὰ καθεστῶτα ».

§ μδ. Ἐν ᾧ δὲ λέγομεν προσθήκη λέξεων, καὶ προσαρ-
 μογὴν φράσεων δὲν ἐννοοῦμεν τὸ νὰ συρράψῃ καθενας εἰς τὸ
 ὕφος τῆς συγγραφῆς του ἀκρίτως καὶ κακοζήλως ὅσας λέξεις
 καὶ φράσεις Ἑλληνικὰς ἤθελεν ἀπαντήσῃ εἰς ἓνα Γραικολατι-
 νικὸν λεξικὸν ἢ εἰς ἓνα τῶν παλαιῶν συγγραφέων τοῦ ὁποίου
 ἢ κατὰ χρονικὴν περίοδον φράσις δὲν ἔχει σχετικὴν ἀναλογίαν
 μὲ τὴν νεωτέραν μορφήν τῆς κατ' ἡμᾶς διαλέκτου. Δὲν χρησι-
 μέυει τελείως πρὸς καλλωπισμὸν τῆς Γλώσσης μία καθέδρος
 λέξις, ἢ μία φράσις εἴρηκτῃ, τῆς ὁποίας ὁ εἰδικὸς σχηματι-
 σμὸς δὲν ἀρμόζει προσφυῶς εἰς τὸ εἶδος καὶ σχῆμα τῆς Κοινῆς
 Διαλέκτου. Ὁ εἰδικὸς χαρακτὴρ μιᾶς διαλέκτου διακρίνεται ἀπὸ
 τὸ σχῆμα τῶν φράσεων. Τὸ σχῆμα τῶν φράσεων γνωρίζεται
 ἀπὸ τὴν μορφήν καὶ θέσει τῶν λέξεων. Ἡ μορφή τῶν λέξεων
 συνίσταται εἰς τὴν προσαρμογὴν τῶν στοιχείων ἐξ ὧν συντί-
 θεται. Καὶ ἡ ὀλομερὴς τοῦ λόγου κατασκευὴ συναρμολογεῖται
 διὰ τοῦ φυσικοῦ ῥυθμοῦ τῆς φωνῆς κατὰ τὸ ἐπικρατοῦν πνεῦμα
 τῆς διαλέκτου. Τὸ πνεῦμα αὐτὸ, σύμφωνον ἀείποτε μὲ τὸ
 ἦθος τοῦ ἔθνους, τὰς μὲν ἀποδέχεται, τὰς δὲ ἀποβάλλει
 φωνὰς. Ἐκ τούτου προέρχονται αἱ κατὰ διάλεκτον ιδιότητες,
 τὰς ὁποίας, ὡς πρὸς αὐτὴν μὲν τὴν διάλεκτον εἰδικῶς ἀναγο-
 μένας, τὰς ὀνομάζομεν ἰδιωτισμοὺς, ὡς πρὸς δὲ τοὺς γενικοὺς
 κανόνας τῆς Γλώσσης ἀναφερομένας, τὰς θεωροῦμεν ὡς ἐξαι-
 ρέσεις, ἢ καὶ ἀνωμαλίας, ἐξ ὧν καμμία ζῶσα καὶ ὀμιλουμένη
 διάλεκτος δὲν εἶναι ἀμέτοχος. Διὸ καὶ κατὰ τὴν Γαλλικὴν
 παροιμίαν, « οὐδεὶς γενικὸς κανὼν ἄνευ ἐξαιρέσεως ». Καὶ ἄς
 παρατηρηθῇ ἐν παρόδῳ ὅτι, ὅσον τὸ πνεῦμα μιᾶς ἔθνικῆς
 διαλέκτου εἶναι εὐστροφὸν καὶ ζωηρὸν, τόσον αἱ ιδιότητες αὐτῆς
 εἶναι πολυποίκιλοι καὶ πολυειδεῖς· ὅλοι ὅμως ἀνάλογοι μὲ τὸν